

[Johs. Christiansen.]

antages at blive, går uroen let over til en forståelig, men for statsbanernes renommé mindre heldig irritation.

Et særlig grelt tilfælde var jeg for få dage siden ude for, og det vil jeg gerne stille til rådighed for den højtærede trafikminister. På den lokale S-togstation, hvor jeg gik om bord i toget, var dette meget tæt pakket; det var i én tidlig morgentime, og passagererne var for størstedelens vedkommende folk, der var på vej til deres arbejdspladser i København. Selv havde jeg en aftale med en embedsmand et sted ude i Lyngbyegnen, og jeg havde bestilt en hyrevogn, der skulle være på stationen, når toget kom ind, for at køre mig til det aftalte sted. S-toget, som jeg skulle med, blev imidlertid holdende. Minutterne sneg sig af sted og blev til et kvarter. Den ene passager efter den anden forlod toget for at nå den nærmeste sporvogn. Selv håbede jeg stadig på at høre afgangssignalet; en sporvognsrejse fra Enghave Plads til Lyngby tager jo sin tid, desformedit at sporvognen ikke engang går helt derud. Jeg henvendte mig et par gange til togpersonalet, men forgæves. Da en halv time var gået, tabte jeg tålmodigheden, forlod toget og gik op på stationen for at høre, hvad meningen var, og om man kunne vente, at toget gik videre, eller hvordan. Der fik jeg det svar, at man flere gange havde ringet ind til Hovedbanegården, men overhovedet ikke havde fået nogen som helst oplysning, hverken om årsagen til standsningen eller om, hvor længe den kunne antages at vare.

Hvad jeg her oplevede, er, som jeg allerede har sagt, jo bare ét af mange lignende tilfælde mellem år og dag, og jeg spørger derfor den højtærede minister for offentlige arbejder: er det helt umuligt at finde frem til en ordening, der sikrer, at togpassagerer under trafikforstyrrelser af længere varighed får den orientering, som jeg synes de har et rimeligt krav på, og kan ministeren, hvis svaret er benægtende, da foranledige, at en sådan orienteringsordening etableres?

Formanden: Jeg henstiller, at der bliver mere ro i salen.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det specielle tilfælde, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har beskrevet,

er jeg selvsagt ude af stand til at kunne udtale mig om, da jeg ikke har været kendt med det, før det nu blev fremdraget fra det høje tings talerstol.

I øvrigt kan jeg uden forbehold erklære mig helt enig med det ærede medlem i, at det er en selvfølgelig ting, at der ved trafikforstyrrelser på banerne bør gives de rejsende den bedst mulige orientering både om årsagen til togstandsningen og om dens antagelige varighed. Netop med henblik herpå er det da også pålagt personalet at give de rejsende så fyldestgørende oplysninger som muligt såvel ved mindre forsinkelser som ved større uregelmæssigheder i toggangen, således at de rejsende kan disponere herefter. Jeg må dog tilføje, at det ved de togstandsninger, der er affødt af driftsuheld eller tekniske fejl — afsporinger, motorstop, svigtende strømtilførsel — kan være meget vanskeligt selv for erfarne teknikere straks at bedømme, hvor lang tid der vil medgå til at udbedre den pågældende skade. De oplysninger, der kan meddeles, må derfor i sådanne tilfælde gives med forbehold.

Statsbanerne har meddelt mig, at de er meget lydhøre over for den kritik, som fremkommer over manglende underretning til de rejsende om uregelmæssigheder i toggangen, men som nævnt kan det være meget svært at give nøjagtige oplysninger. Stationerne er imidlertid underrettet om, at det næst efter bedst mulig afvikling af toggangen er nødvendigt, at der snarest gives de rejsende så fyldestgørende oplysninger som muligt, og at der ved standsninger i trafikken gives oplysning om første mulighed for befordring. Kan der ikke gives nøjagtig oplysning, så er en orienterende oplysning — f. eks. om årsagen til uregelmæssigheden eller en oplysning med forbehold — langt bedre end slet ingen oplysning.

Underretningerne ville bedre kunne gives, såfremt meddelelsesmidlerne blev mere udbygget, f. eks. ved indlæggelse af radio og højtalere i togene, men en gennemførelse heraf vil koste mange penge, og når henset til, hvor sjældent der vil være brug for en sådan foranstaltning, må jeg nære alvorlig betænkelighed ved at stille forslag herom.

Formanden: Jeg henstiller endnu en gang, at der er mere ro i salen.